

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce

**Občané za ochranu kvality bydlení v Brně-Kníničkách,
Rozdrojovicích a Jinačovicích, z. s.**
sídlem U luhu 23, Brno
zastoupený RNDr. M. P.
bytem M. 139, B.

proti
žalovanému

Ministerstvo životního prostředí
sídlem Vršovická 65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2019, č. j. MZP/2019/560/115,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 24. 1. 2019, č. j. MZP/2019/560/115, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3 152 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku, k rukám zástupce žalobce, RNDr. M. P., bytem M. 139, B.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce podané proti usnesení Agentury ochrany přírody a krajiny (dále jen „AOPK“) ze dne 18. 12. 2018, č. j. 02742/JM/18, SR/0536/JM/2018-9 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto o tom, že žalobce není účastníkem řízení o povolení výjimky ze základních ochranných podmínek Chráněných krajinných oblastí dle § 43 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobce zaslal Správě Chráněné krajinné oblasti Pálava (dále jen „SCHKO Pálava“) podání, kterým oznámil svou účast v řízení vedeném dle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny. Předmětem tohoto řízení bylo udělení výjimky ze zakázaných činností v CHKO Pálava. Výjimka se týkala stavby dálnice D5206-3, Bavory – silnice II/414. Svě účastenství odůvodnil odkazem na § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny.
4. AOPK rozhodla v prvním stupni tak, že žalobce neshledala účastníkem řízení dle § 27 odst. 3 správního řádu, protože nemůže být předmětným rozhodnutím dotčen na svých právech a povinnostech, a postavení účastníka mu nepřiznává žádný zvláštní zákon.
5. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí pro neuvedení důvodů nepřiznání účastenství. Žalobce dále upozorňoval na nesoulad rozhodnutí s účelem § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, který slouží k účinnému zastupování občanů ve správních řízeních spolky.
6. Žalovaný odvolání zamítl, vyšel při tom z judikatury Nejvyššího správního soudu, dle které je nezbytné § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny vykládat systematicky, tedy odst. 3 v souladu s odst. 2. V souvislosti s tím uvedl, že žalobce svým podáním nenaplnil zákonné podmínky dle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Jmenovitě šlo o nepodání žádosti o informace před podáním oznámení o účastenství v řízení, nedoložení právní subjektivity spolku a předmětu jeho činnosti. Žalovaný je názoru, že účastenství dle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny nelze založit pouhým oznámením.

II.

Argumentace účastníků

7. Žalobce v žalobě vznesl celkem dva žalobní body:
 - 1) Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatečné vypořádání námitek žalobce.
 - 2) Napadené rozhodnutí trpí přehnaným formalismem.

8. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno zcela v souladu se zákonem o ochraně přírody a krajiny, a po náležitém vyhodnocení uplatněných námitek žalobce.

III.

Posouzení žaloby

9. Městský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 soudního řádu správního, protože účastníci takové projednání přijali.
10. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
11. Podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny je občanské sdružení, jehož hlavním posláním je podle stanov ochrana přírody a krajiny, oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Žádost musí být věcně a místně specifikována.
12. Podle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny je občanské sdružení oprávněno se za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit řízení podle tohoto zákona, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení. Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup.
13. Městský soud v Praze nejprve posuzoval, zda byla žaloba podána v zákonné lhůtě. Řízení o udělení výjimky ze zákazů ve zvláště chráněných územích dle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny je nutné považovat za postup spadající do věcné působnosti zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací (dále jen „zákon o urychlení výstavby“). Výjimka je totiž podmiňujícím podkladovým správním rozhodnutím dle § 1 odst. 1 zákona o urychlení výstavby a týká se dálnice D5206-3, Bavory – silnice II/414, která tvoří dopravní infrastrukturu ve smyslu § 1 odst. 2 písm. a) zákona o urychlení výstavby.
14. Tato skutečnost má zásadní procesní dopady. Jedná-li se o řízení v režimu zákona o urychlení výstavby, pak se lhůty pro podání žalob k soudům k přezkoumání nebo nahrazení správních rozhodnutí vydaných v řízeních podle § 1 zákona o urychlení výstavby zkracují na polovinu (§ 2 odst. 2 zákona o urychlení výstavby), tj. ze dvou měsíců dle § 72 odst. 1 soudního řádu správního na jeden měsíc.
15. V dané věci je však žaloba podána proti rozhodnutí dle § 28 odst. 1 správního řádu, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce není účastníkem řízení o udělení výjimky. Usnesení o účastenství nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o urychlení výstavby, protože se přímo netýká posuzování důvodnosti udělení výjimky dle § 43 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny (meritum věci), ale účastenství žalobce ve

správním řízení. Jedná se o otázku procesní, která se řídí § 28 odst. 1 správního řádu a § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny. Obdobný názor zastává Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. dubna 2016, č. j. 4 As 284/2015 – 105, bod 18: „*V řízení nebyly předmětem posouzení práva a povinnosti účastníků řízení související s vyvlastněním, nebyl v něm aplikován zákon o vyvlastnění ani jakékoli jiné předpisy související s výstavbou infrastruktury, jednalo se o posouzení výlučně procesní otázky přípustnosti podaného odvolání, proto se nejednalo o postup v souvislosti s urychlením výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o urychlení výstavby.*“

16. Městský soud se neztotožňuje s námitkou žalovaného, uvedenou v doplněném vyjádření k žalobě, že žaloba nebyla podána včas z důvodu zkrácení lhůty na polovinu. Rozhodování dle § 28 odst. 1 správního řádu nemá povahu řízení ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o urychlení výstavby, proto v něm nedochází ke zkracování lhůt dle § 2 odst. 2 zákona o urychlení výstavby. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 25. 1. 2019 a řídí se dvouměsíční lhůtou podle § 72 odst. 1 soudního řádu správního. Dle § 40 odst. 1 soudního řádu správního určuje tento den počátek lhůty, přičemž lhůta určená podle měsíců končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil její počátek, tedy 25. 3. 2019. Žaloba byla předána držiteli poštovní licence v poslední den dvouměsíční procesní lhůty (25. 3. 2019), čímž byla lhůta zachována (§ 40 odst. 4 soudního řádu správního). Žaloba byla podána včas.
17. **Ad 1)** Dle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, protože v něm žalovaný pouze odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a na údajné nedostatky žalobcovy přihlášky do řízení, aniž se vypořádal s odvolacími námitkami.
18. Nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů se rozumí závažná vada rozhodnutí, která znemožňuje jeho soudní přezkum ve smyslu § 75 soudního řádu správního. Jinými slovy, správní orgán se v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu.
19. Žalobce v odvolání namítal, že odůvodnění výroku prvostupňového rozhodnutí o účastenství je nepřezkoumatelné, protože správní orgán blíže nerozebral, které okolnosti brání žalobcově účasti v řízení dle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. Dále žalobce uvedl, že splňuje podmínky zákona pro řádnou účast v řízení.
20. Požadavky na obsah odůvodnění stanovuje § 68 odst. 3 správního řádu, dle něhož se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Městský soud připomíná, že správní orgán není povinen výslovně uvést, že vypořádává právě tu kterou námitku odvolatele, postačí, když vypořádání jednotlivých odvolacích námitek bude zřejmé z odůvodnění rozhodnutí o odvolání.
21. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. srpna 2018, č. j. 9 As 40/2011 – 51 s tím, že jeho stěžejní část přímo citoval, čímž ji do napadeného rozhodnutí přejal. Citovaná stať se podrobně věnuje výkladu § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny a žalovaný z ní dovozuje nesplnění zákonných předpokladů k účasti žalobce v řízení o udělení výjimky. Žalovaný uvedl, že AOPK

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

postupovala po právu, když prohlásila, že žalobce není účastníkem řízení. Uvedl, že oznámení žalobce o účasti neobsahovalo doložení právní subjektivity spolku a skutečnosti, že posláním spolku je ochrana přírody a krajiny. Navíc oznámení žalobce nebylo formálně pojato jako žádost o předběžné informování o zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny. Prvostupňové rozhodnutí žalovaný nepovažoval za nepřezkoumatelné, upozornil však na nedostatky odůvodnění ve vztahu k nenaplnění podmínek dle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Tyto nedostatky žalovaný zhojil provedením vlastního rozboru. Žalovaný v závěru napadeného rozhodnutí konstatoval, že nedostatek věcné argumentace ze strany AOPK nemohl mít vliv na výrokovou část prvostupňového rozhodnutí.

22. Městský soud konstatuje, že se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami žalobce způsobem, který nezakládá nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaký postoj žalovaný zaujal k námitkám žalobce a k jakým dospěl závěrům. Žalovaný v odůvodnění poskytl odpověď jak na námitku týkající se výkladu § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, a to odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 9 As 40/2011-51, tak na námitku nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí kvůli nedostatečnému odůvodnění.
23. Tato námitka je tedy nedůvodná.
24. **Ad 2)** Dle žalobce postupoval žalovaný formalisticky, když po žalobci požadoval předložení údajů, které jsou veřejně dostupné v obchodním rejstříku. Obdobnou vadou je lpění na formálním znění § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, v jehož důsledku si žalovaný neuvědomil, že zákonné požadavky (věcné a územní vymezení) jsou splněny implicitně. Žalovaný též opomenul zohlednit, že žalobce nebyl vyrozuměn ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu o tom, že zasláná přihláška k jeho účasti nepostačuje a že musí nejprve podat žádost dle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobce je navíc názoru, že podmínění účastenství podáním žádosti o informace ve smyslu § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny je v rozporu s Aarhuskou úmluvou.
25. Napadené rozhodnutí je postaveno na rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. srpna 2011, č. j. 9 As 40/2011 – 51: *„Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, dle kterého je podání žádosti podle ustanovení § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny jednou ze zákonných podmínek pro účastenství občanského sdružení v konkrétním řízení. Takový závěr plně odpovídá dikci ustanovení § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny. Ustanovení odstavce 3 uvedeného ustanovení, které zakládá právo občanských sdružení účastnit se správních řízení, zjevně navazuje na předcházející odstavec, a to nejen slovně („občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení...“), ale i významově („...pokud svou účast oznámí písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno“).“* Z tohoto právního názoru vychází i městský soud, předesílá však, že je nutné tyto judikaturní závěry přizpůsobit podmínkám žalované věci, jakož i novější rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu.
26. Jádrem sporu v této věci je, zda účastenství spolku v řízení podle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny je podmíněno předchozí, či alespoň současnou žádostí o informace o řízeních podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.

27. Při výkladu § 70 odst. 2 a odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny je nutno vedle textu vzít v potaz také účel těchto ustanovení. Hodnotový rámec institutu spolkového účastenství je vyjádřen přímo v § 70 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, který stanoví, že ochrana přírody podle tohoto zákona se uskutečňuje za přímé účasti občanů, prostřednictvím jejich spolků, tj. předmětné ustanovení směřuje k zajištění účasti veřejnosti v řízeních podle zákona o ochraně přírody a krajiny.
28. Tato ustanovení vycházejí z mezinárodní Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí (č. 124/2004 Sb. m. s., dále jen „Aarhuská úmluva“). Tato Úmluva je pro Českou republiku závazná. S ohledem na čl. 1 odst. 2 Ústavy, podle kterého Česká republika dodržuje závazky, které pro ni vyplývají z mezinárodního práva, je povinností soudu při výkladu zákonů zohlednit mezinárodní závazky a upřednostnit výklad zákona souladný s mezinárodní smlouvou, která je pro Česko závazná. I konkrétně k Aarhuské úmluvě Ústavní soud konstatoval, že pokud existují dva možné výklady téhož ustanovení, pak je správný ten, který je v souladu s Aarhuskou úmluvou (srov. nálezný Ústavního soudu ze dne 17. března 2009, sp. zn. IV. ÚS 2239/07, bod 18).
29. Systematiku Aarhuské úmluvy lze členit do tří samostatných pilířů, jež současně představují cíle úmluvy: právo na informace (čl. 4), právo na účast veřejnosti na rozhodování o specifických činnostech (čl. 6) a právo na přístup k právní ochraně ve věcech životního prostředí (čl. 9). Aarhuská úmluva je vykládána tak, aby její ustanovení směřovala k dosažení účelu čl. 1, tj. zaručení výše zmíněných práv.
30. Čl. 6 odst. 2 Aarhuské úmluvy stanoví, že dotčená veřejnost (kupř. spolky na ochranu životního prostředí) má být přiměřeně, včas a účinně informována buď veřejným oznámením, nebo individuálně, v dostatečně rané fázi procedury environmentálního rozhodování zejména o navrhované činnosti a o žádosti, o níž bude rozhodováno, o orgánu veřejné správy, který povede správní řízení, o předpokládaném postupu, o možnosti veřejnosti účastnit se předmětného řízení atd. Tato informační povinnost slouží k usnadnění účasti veřejnosti ve správních řízeních týkajících se životního prostředí. Pokud si veřejnost potřebné údaje obstará sama, pak touto činností naplňuje účel čl. 6 odst. 2 Aarhuské úmluvy. Je proto nesmyslné, aby jí tento aktivismus šel k tíži.
31. Ustanovení § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny je nutné vykládat s ohledem na čl. 3 odst. 2 Aarhuské úmluvy, který zakládá povinnost smluvních stran úmluvy zajistit, aby pracovníci úřadů usnadňovali veřejnosti účast na rozhodování. Jedná se o jeden z projevů významného postavení spolků při ochraně přírody a krajiny. Aarhuská úmluva vychází z principu, že veřejnost není opozicí správního orgánu. Spolky svou činností hájí některé složky veřejného zájmu, čímž napomáhají k dosažení spravedlivého uspořádání práv.
32. Institut žádosti o poskytnutí informací má zajistit účast spolků ve správních řízeních týkajících se ochrany přírody, protože zakládá povinnost příslušných správních orgánů vyrozumět žadatele o zahájení správního řízení. Je však potřeba si uvědomit, že tato žádost je pouze jedním z prostředků k dosažení cíle účasti spolků na řízeních týkajících se životního prostředí, nikoli cílem sama o sobě. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. května 2013, č. j. 9 As 156/2012 – 30, uvedl: „*Smyslem toho, že mají být občanská sdružení informována o zahajovaných řízeních předem, není omezení účasti občanských sdružení v přístupu do správních řízení, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany*“

přírody a krajiny, ale v zajištění možnosti efektivní účasti těchto občanských sdružení na celém správním řízení již od jeho počátku. Spolek se může dozvědět o správním řízení také z jiných zdrojů, např. z vlastní činnosti nebo spolkové spolupráce, což je případ žalobce. Bylo by v rozporu s účelem této právní úpravy, kdyby proces dle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny sloužil jako administrativní překážka přístupu spolků do správního řízení.

33. Žalovaný není oprávněn účast žalobce v řízení podmiňovat podáním formální žádosti o informace dle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody. Není jasné, proč by měl žalobce nejdříve požadovat informace o zahajovaných správních řízeních, když o vedení daného správního řízení, kterého se chce účastnit, již ví. Za okolností daného případu tato žádost postrádá rozumný důvod. Jednalo by se pouze o umělou překážku účasti spolku na řízení zcela v rozporu s účelem § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny a Aarhuskou úmluvou.
34. Pro AOPK to znamená, že obdrží-li podání, které je označeno jako „oznámení o účasti v řízení dle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny“, pak jej musí, v souladu s § 37 odst. 1 správního řádu, posuzovat podle skutečného obsahu a bez ohledu na označení. Pokud vůle žalobce, obsažená v podání, směřuje k účasti v řízení, pak je zřejmé, že tímto procesním úkonem chtěl docílit oznámení svého účastenství. Jinými slovy chtěl, aby jeho podání mělo právní účinky ve smyslu § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny.
35. Sousedí „za podmínek a v případech podle odstavce 2“ obsažené v § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny je nutné vykládat tak, že oznámení o účasti může podat spolek, který je nadán právní subjektivitou a jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny. Není možné ryze formalisticky trvat na tom, že oznámení žalobce musí obsahovat výslovnou doložku týkající se poskytování informací. Z oznámení účasti je patrné, že žalobce si bez součinnosti se správním orgánem obstaral potřebné údaje, neboť jeho podání je adresováno přímo SCHKO Pálava a týká se řízení o povolení výjimky ve věci D5206.3, Bavorsko – silnice II/414.
36. V této souvislosti soud také poznamenává, že žalobce sám uznává, že i v jeho případě se pro založení účasti na řízení uplatní osmidenní lhůta stanovená v § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, která běží od oznámení spolkům, které předchází žádost dle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny podaly. Tím je dle soudu zabráněno tomu, aby se některé spolky nedomáhaly účastenství například těsně před vydáním rozhodnutí ve věci a tím komplikovaly dokončení řízení.
37. Žalobci je dále v napadeném rozhodnutí vytýkáno nedoložení právní subjektivity a zaměření na ochranu přírody a krajiny. Má-li správní orgán za to, že oznámení o účasti postrádá obecné (§ 37 odst. 2 správního řádu) nebo zvláštní zákonné náležitosti podání (dle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny), nemůže na řešení této nesrovnalosti rezignovat, nýbrž je povinen postupovat dle § 37 odst. 3 správního řádu a podateli buď pomoci s odstraněním nedostatků, nebo jej vyzvat ke sjednání nápravy. Pomoc s odstraněním nedostatků je nutné upřednostnit, protože veškerý výkon veřejné moci lze ve smyslu § 6 odst. 2 správního řádu uskutečňovat pouze v nezbytném rozsahu tak, aby adresátovi veřejné správy vznikala co nejmenší zátěž. Jsou-li požadované informace dostupné ve spolkovém rejstříku a správnímu orgánu jsou známy údaje potřebné pro jejich vyhledání, pak je jeho povinností užít veřejného rejstříku a dotčené osoby zbytečně nezatěžovat.

38. Ze správního spisu je patrné, že AOPK vyhověla odvolání jiného spolku (Voda z Tetčic), při čemž se spokojila s pouhým odkazem na zápis ve spolkovém rejstříku. Žalobce své identifikační údaje poskytl v hlavičce oznámení o účasti, povinnost doložit stanovy tudíž postrádá rozumný důvod. Takový postup se příčí § 2 odst. 4 správního řádu, neboť zakládá nedůvodný rozdíl při rozhodování skutkově obdobných případů.
39. Nejenže AOPK nedostatky sama neodstranila, ale žalobce ani nespravila o tom, že jeho podání údajně není způsobilou žádostí o účast, z důvodu nedoložení právní subjektivity spolku a předmětu jeho činnosti. Takový postup je v rozporu s pojetím veřejné správy jako služby veřejnosti dle § 4 odst. 1 správního řádu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se podává, že podmínku věcné a místní specifikace žádosti považuje žalovaný za splněnou.
40. Vzhledem ke všemu výše uvedenému městský soud uzavírá, že žalovaný pochybil, když odvolání žalobce zamítl. Oznámení účasti v řízení je potřeba vykládat podle jeho pravého obsahu tak, že žalobce jím oznamuje svou účast v konkrétním řízení, jež je vedeno konkrétním správním orgánem. Z této skutečnosti vyplývá, že žalobce k založení svého účastenství nepotřebuje více informací než sám má, proto není nutné, aby žádal o informace ve smyslu § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Shledá-li správní orgán, že oznámení neobsahuje některé obecné nebo zvláštní náležitosti podání, pak je předně povinen podateli pomoci se sjednáním nápravy, např. opatřit požadované údaje z veřejného rejstříku. Tak však AOPK nepostupovala a bez dalšího rozhodla usnesením, že žalobce není účastníkem řízení o udělení výjimky ze zákazu dle § 43 zákona o ochraně přírody a krajiny. AOPK žalobce ani neupozornila, že považuje zákonné podmínky účastenství dle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny v jeho případě za nesplněné.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Městský soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalované podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil pro nezákonnost a podle § 78 odst. 4 soudního řádu správního věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
42. Žalobce měl ve věci plný úspěch. Soud mu proto přiznal náhradu nákladů v řízení před soudem, které důvodně vynaložil. Tyto náklady tvoří soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a poštovné za poslání žaloby ve výši 54 Kč. Soud žalobci také přiznal náhradu za poštovné za repliku ve výši 54 Kč a náhradu za doplnění repliky ve výši 44 Kč. Jedná se o účelně vynaložené náklady. V prvním případě žalobce reagoval na námitku žalovaného, obsaženou ve vyjádření k žalobě, týkající se včasnosti žaloby, zatímco v druhém případě rozšiřoval repliku o judikaturu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. února 2020

JUDr. Karla Č h á b e r o v á v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.